

„Jak Gorn džina v láhvi našel“
Poviedka v súťaži Zlatý Diego
Autor: neznámy

Dobrý deň, volám sa Gorn, a som alkoholik. Niežeby to pre tento príbeh bolo nejak mimoriadne dôležité, ale povedal som si, že to zmienim, pretože to mojej diváckej obci príde familiárne, a pomôže im to sa so mnou nejak, no viete... stotožniť. Som obyčajný chlapík z obyčajnej rodiny, až na to, že som teda čierny, mám tak dva metre a som najlepší spičený sekerník v Khorinise. (fakt ako, overte si to. Vám to hocikto povie, ja neklamem. Som zásaditý jak hydroxid sódný. Nevie, čo to je, ale Milten mi o tom raz hovoril.) Ale inak pijem ako hocikto iný, až na to, že viac a lepšie, a tak. A síce som zmienil, že pijem, aby ste si mysleli, že toto bude príbeh o alkohole, ale nebude. Voláme to prekabátenie publika, ale vy to už čítate a teraz nemôžete prestať, lebo ste zvedaví, o čom to bude. Tak sa usadte, pretože tu bude asi všetko, čo má v správnom príbehu byť: ženy, recyklácia odpadu, starostlivosť o životné prostredie a šteniatka.

Začalo to jedného pekného dňa, ako všetky skvelé príbehy začínajú. Kráčal som si po hlavnej khorinidskej ulici. Viem, že to žoldnieri nemajú robiť, ale potreboval som prestávku od farmy. Kamarát ma práve oslobodil z väzenia v Kolónii (mimochodom – poznáte taký ten moment, keď sa s niekým bavíte a tak už nejakú dobu, ale potom si uvedomíte, že vlastne neviete, ako sa týpan volá? Pretože ja to fakt netuším, a už je príliš neskoro, aby som sa spýtal.) a prišiel som na farmu, a starý Onar do mňa hneď začal hustiť niečo o práci alebo tak, a toho som mal už dosť. V meste som sa mal stretnúť s Miltenom, zájsť na niečo, chcel mi predstaviť nejaký projekt, ktorému sa vo svojom voľnom čase venuje, niečo o záchrane nášho životného prostredia. Netušil som, že nejaké životné prostredie máme.

Stretli sme sa pred Coragonovou krčmou, meno mi uniká. Slnko svietilo, motýliky lietali, niekde zabrechal pes a váš viac-menej nespoľahlivý narátor (možno pršalo) sa opieral ležérne o stenu pri dverách. Milten si to zahol spoza rohu, róba mierne zaprášená z cesty, vlasy rozčuchané presne tak, aby stále vyzeral seriózne, ale dodávalo mu to takú tú auru roztržitého vedca. Tiež by som to tak chcel mať. Potriasli sme si pravicou a šli sme dovnútra.

„Vieš, Gorn, naše životné prostredie ide viac-menej do záhuby čoraz viac,“ hovoril mi o pár minútiach nad pivom, preňho dosť zriedkavý jav. Platil som. „Včely umierajú, rieky a moria sú znečistené, krysokrty blbnú, celé ekvilibrium systému je narušené, a to ani nie som etológ, aby som skúmal hlbšie implikácie všetkých týchto krysokrťích zmien, páč v etológií to nebolo to pravé orechové, odkedy sa jeden popredný expert snažil robiť experimenty aj na ľuďoch. A dosť hnusné, vylúčili sme ho z rádu.“ Povzdychol si. Vyzeral dosť unavene.

„Len ma mrzí, že to diskredituje jeho publikované výsledky, akokoľvek užitočné – naše pravidlá majú stále isté muchy, a Pyrokar so Serpentesom sa o tom hádajú i doteraz. Každopádne, nedôležité, odbieham. Zavolať som ťa sem dnes, aby som ti predstavil jednu našu malú, možnú spoluprácu. Síce ťa to asi teraz nezaujímá, ale máš veľké srdce, a verím, že bude.“ Toto ma pri mojom veľkom srdci hrialo – možno som blbý, ale som dobrý človek, a ľudia to vedia. Počúval som.

„Chcel by som rozbehnúť menšiu iniciatívu, tu v Khorinise, ohľadom triedenia odpadu. U nás v Kláštore vyvíjame nové metódy na pretavenie odpadnej energie neustále, i keď verejnosť o tom nevie. Tvoja úloha by bola jednoduchá – stať pri nových nádobách na odpad a hovoriť ľuďom, kam čo patrí. Papier, sklo, pergamen, etcetera etcetera...“ Prikývol som. Netuším, čo to je tá „etcetera“, ale určite mi o tom povie potom. Vyzerá to dôležito.

„Kamarát, máš ma tam. Už akoby som bol pri konve. Ja aj moja sekera. Keď môžem trošku prispieť k záchrane tohto skurveného miesta, budem len rád,“ usmial som sa. Milten mi úsmev opätovoľ.

„Vedel som, že budeš súhlasiť!“

O tri hodiny som už po menšom školení, bolestivejšom pre Miltena než pre mňa (stále neviem, čo je etcetera), stál na trhovisku aj so sekerou a troma konvami a usmerňoval každého, nech to triedi a hádže správne. Nikto sa pri pohľade na mňa neopovážil minúť, a to mi dodávalo akýsi pocit hrdosti a užitočnosti. Ochrana prírody ako sa patrí! Akurát teda ma začínal prepadať smäd a životná prázdnota, ktorá sa vždy dostavila za triezva, ale tak na to som už bol zvyknutý. Ešte som sa nezabil nikdy, čo môžeme brať pozitívne. A isto, že sa mi už začínala dostavovať nejaká tá triaška alebo tak, ale na to som si v lochu už celkom zvykol. Potom prídu nejaké tie objavovanie sa vecí, čo by sa nemali objavovať, ale furt to prežijem. Lee mi minule vravel, že to nie je normálne, ale čo mám robiť?

Preto ma veľmi neprekvapilo, keď z jednej vyhodenej fľaše (voda – nuda, keby to bolo niečo s istým obsahom alkoholu, asi by som sa to bol snažil i vypiť) vyskočila žena. Najprv malá, potom sa postupne zväčšovala, až sa zastavila na normálnej ľudskej veľkosti. Neberte ma zle, stále bola drobná, ale ľudsky drobná. Vedel som, že nie je reálna, ale kedy mi to v niečom zabránilo?

Bola pekná. Nechcel by som povedať krásna, pretože by to nebola pravda, a nechcem jej krivdiť, básnikom som nikdy nebol a ani popisy mi nejdú. Čierne vlasy, tmavé oči, intenzívny pohľad. Poznáte takú tú chvíľu, keď sa vám niekto zahľadí do očí, a máte pocit, že ten pohľad poznáte? Že sa do vás vpíja? Tak tak to celkom nebolo, ale bolo to blízko, a to mi stačilo. Usmiala sa, otočila hlavu, fixujúc sa na niečo v diali. Krivka nosa (Milten takýto typ nazýva „rímsky“, ale ja neviem, čo je rím. Rímo? Ríma?) bola asi jedinou vecou, ktorá ju oddeľovala od úplnej krásy – úprimne to vyzeralo, ako keby do niečoho narazila. Opakovane. A silno. Zamiloval som sa.

„Vieš, prečo tu som,“ preniesla. Prefajčený hlas, ležérny tón. Znela, ako by jej bolo všetko jedno. Neskutočne.

„Tuším?“

„Nepil si. A vieš, čo sa stane, ak nepiješ.“ Usmial som sa, zvesil hlavu. Ako malý chlapec, ktorý ukradol otcovi posledný kus koláča.

„No, ak ťa stretnem aj nabudúce, zvážim v budúcnosti nepiť.“ Smooth. Pobavilo ju to.

„Prosím ťa, nebuď sentimentálny. Vieš, že som len výplodom tvojho podvedomia, trpiaceho nedostatkom alkoholu. Produkt tvojej chémie v mozgu, vyhodenej z miery natoľko, že začínáš halucinovať. Toto je vážne, človeče. Môžeš zomrieť. A najhoršie je, že neviem, či je horšie v tom pokračovať, alebo zomrieť takto. A fakt neviem, prečo si si vysníval práve mňa. Čo je toto za miesto? To som taká perfektná? Sám vieš, že nie som. Vlastne si na ceste minul asi desať krajších ženských. Viem to, lebo ti vidím do mozgu. A súhlasím s tebou.“

„Ja ti neviem.“ Pokrčil som plecami. Mala pravdu. Jasné, že mala pravdu – bola ja. Teda, bola istou časťou mňa, ktorá si ju vysnívala. Neviem, bolo to zložité. A vedel som, že to skončí.

„Čo s tebou len spravíme?“ spýtala sa, žmúriac, sústredene. „Vieš o tom, že sa už nikdy neuvidíme? Že vlastne táto návšteva nemá ani zmysel? Že bude príliš krátka na to, aby si mohol o tom vyprávať veľkú storku? Že vlastne asi zomrieš aj tak? Že ani neviem, o čo sa tu pokúšam?“

„Asi jo. Neviem, nejak mi to nemyslí.“

„To bude tým, že všetka tvoja energia je vynakladaná na mňa. Ale aj môj čas sa kráti.“ Zosmutnel som. Chcel som sa s ňou rozprávať, chcel som ju počúvať, chcel som pozorovať jej krivku nosa, aj keď fakt už nič nedávalo zmysel. Musím fakt viac piť. Vyrnil som slzičku.

„Zbohom, Gorn. Dávaj na seba pozor.“ Dala sa na odchod. Myslel som, že zmizne, ale ona sa rozhodla odkráčať. Asi som si chcel dať výhľad na jej prednosti.

„Počkaj! Ako sa voláš?“ kričal som do prázdna.

„Džina.“

Odpadol som s úsmevom na tvári.

Posteľ bola fakt mäkká, vstávať sa mi nechcelo, ani oči otvárať. Kdesi v dialke som začul chrapľák. Delirium tremens? Budem sa musieť Miltena spýtať, čo to je.